

## [Socialministeren.]

Dernæst vil jeg sige ordføreren for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Bundvad, og ordføreren for det radikale venstre, det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, tak for det arbejde, de to ordførere har udført i folkeforsikringskommissionen, et arbejde, der førte frem til enighed om at henstille til regeringen at fremsætte et lovforslag bygget op efter visse retningslinier, retningslinier, som jeg har fulgt ved udarbejdelsen af lovforslaget, og jeg takker de to ordførere for den tilslutning, de på socialdemokratiets og på det radikale venstres vegne har givet lovforslaget ved første behandling.

Jeg takker også samtlige ærede ordførere for de øvrige partier, for selvom de havde kritiske bemærkninger til lovforslaget, forstod jeg dog på samtlige ordførere, at de ville være med til at søge frem til en forbedret lovgivning på dette område. Selv det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen forstod jeg ville medvirke til gennemførelsen af visse af de ting, som jeg har foreslået, selvom han havde visse økonomiske betænkeligheder.

Men efter den diskussion, der har været ført gennem flere timer om de lovforslag, jeg har fremsat, hvor alle mulige problemer er blevet rejst, er det dog vist rimeligt, at jeg i korte træk præciserer, hvad lovforslagene i virkeligheden går ud på. Jeg gør opmærksom på, at min kollega, finansminister Kampmann, vil gøre nogle bemærkninger til de økonomiske betragtninger, der er fremsat.

Forslaget om folkepension og forslaget om ændringer i folkeforsikringsloven går jo ud på, at enlige kvinder, der er fyldt 62 år, og andre, der er fyldt 67 år, har ret til folkepension. Pensionen skal endvidere tilkomme personer, der — uanset at de ikke har opnået den ovennævnte alder — oppebærer aldersrente eller opfylder betingelserne for at oppebære aldersrente. Tilgangsalderen er således foreslået fastsat til 62 år for enlige kvinder og 67 år for andre.

Tilgangsalderen for adgang til aldersrente er ligeledes foreslået forhøjet til henholdsvis 62 år og 67 år, dog først efter en overgangsperiode. Overgangsbestemmelserne går ud på, at der ikke sker nogen forhøjelse af aldersgrænsen i de første 2 år efter lovens ikrafttræden, og at grænsen derefter i de næste 2 år forhøjes med et halvt år og i hvert af de følgende år med et halvt år. Resultatet bliver derfor, at aldersgrænsen først 6 år efter lovens ikrafttræden, d. v. s. først fra 1. april 1963, bliver 62 år og 67 år, og jeg finder, at man derved har taget skyldigt hensyn til personer, der nærmer sig den alder, da de efter de gældende regler ville have adgang til aldersrente.

Jeg vil i denne forbindelse nævne, at der efter folkeforsikringsloven er adgang til, når svigtende helbred eller andre særlige omstændigheder taler derfor, at yde en person aldersrente allerede fra det 60. år, og denne aldersgrænse er ikke foreslået ændret. Da der blandt en del ældre medborgere hersker den opfattelse, at de, der har nået den aldersgrænse, hvor de eventuelt kunne få aldersrente, nu skal vente i en længere periode, giver jeg disse oplysninger udfra den betragtning, at de pågældende, når de kender disse overgangsbestemmelser, må erkende, at der er taget skyldigt hensyn til deres forhold.

Også invaliderentemodtagerne vil få et pensionstillæg af samme størrelse som det, folkepensionen giver dem. Jeg fremhæver udtrykkeligt dette, fordi jeg har fået mange henvendelser fra invaliderentemodtagere, som spørger, om de nu ikke skal have noget. Og hertil svarer jeg: jo, de skal have et beløb svarende til det, som folkepensionisterne, der får aldersrente, skal have.

Folkepensionen foreslås udredet med følgende beløb: i den første 2 års periode skal den både for rentemodtagere og andre efter forslaget udgøre 408 kr. årlig for ægtepar og 276 kr. for enlige og ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle opfylder betingelserne for at få folkepension. I den